

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 330/2015-34

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. septembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Juríkom, PhD., Jazerná 19, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoP 45/2015 z 30. júna 2015, za účasti Krajského súdu v Trenčíne, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoP 45/2015 z 30. júna 2015 porušené boli.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 17 CoP 45/2015 z 30. júna 2015 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Krajský súd v Trenčíne je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 296,44 € (slovom dvestodevät'desiatšesť eur a štyridsaťštyri centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. Romana Juríka, PhD., Jazerná 19, Nové Zámky, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2015 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Romanom Juríkom, PhD., Jazerná 19, Nové Zámky, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 17 CoP 45/2015 z 30. júna 2015 (ďalej aj napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je účastníčkou konania o rozvod manželstva a úpravu práv a povinností k mal. [REDAKOVANÉ] v konaní vedenom Okresným súdom Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 9 P 202/2013 v procesnom postavení odporkyne. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 9 P 202/2013 z 13. marca 2015 rozviedol manželstvo účastníkov konania, zveril maloletého syna do osobnej starostlivosti navrhovateľa, upravil styk sťažovateľky s maloletým, zaviazal sťažovateľku povinnosťou prispievať na výživu maloletého a uložil navrhovateľovi a sťažovateľke podrobiť sa psychologickému poradenstvu. O odvolaní sťažovateľky

zo 7. apríla 2015 rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že ho odmietol ako oneskorene podané.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uvádza:

„Sťažovateľka podala odvolanie elektronicky bez použitia zaručeného elektronického podpisu dňa 7. 4. 2015 o 18:59 cez portál eŽaloby (ezaloby.justice.sk). Odvolanie bolo teda podané v posledný deň lehoty na podanie odvolania. Právnomu zástupcovi boli doručené potvrdenky z portálu eŽaloby o odoslaní odvolania (dňa 7. 4. 2015 o 19:01) a o zaregistrovaní podania v súdnom registri (dňa 8. 4. 2015 o 6:25). Dňa 8. 4. 2015 doplnila sťažovateľka elektronické podanie bez elektronického zaručeného podpisu písomným podaním. V tento deň jej právny zástupca podal na poštovú prepravu písomné, rukou podpísané podanie odvolania. Zásielka bola doručená Okresnému súdu Nové Mesto nad Váhom dňa 10. 4. 2015.“

V ďalšej časti sťažnosti sťažovateľka uvádza, že „... nemôže byť prípadná malfunkcia elektronického systému na ťarchu sťažovateľky. Je celkom neprípustné, aby sa akákoľvek porucha elektronického systému dotkla sťažovateľky tak, ako sa jej dotkla. ... Odvolanie proti rozsudku podala sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu zjavne včas. Krajský súd z nám neznámych dôvodov vôbec neprihliadal na elektronické podanie sťažovateľky. Prihliadal výlučne na podanie urobené poštou.“

Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie navrhuje, aby ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, žiada napadnuté uznesenie krajského súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie. Sťažovateľka si zároveň uplatnila nárok na úhradu trov konania v rozsahu dvoch úkonov právnej služby vrátane režijného paušálu, celkovo v sume 296,44 €.

Sťažovateľka sa domáha tiež priznania primeraného finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €, pričom svoj návrh odôvodňuje tým, že „... Táto výška finančného zadosťučinenia sa nám javí ako primeraná miere porušeniu jej základných práv. Odopretie práva na spravodlivý proces, navyiac bez akéhokoľvek vecného odôvodnenia, predstavuje

pomerne intenzívny zásah do práva na spravodlivý proces. Sťažovateľka nemohla predpokladať, že takáto situácia nastane, teda ju ani neočakávala. O to väčším šokom bolo pre ňu, keď sa o rozhodnutí Krajského súdu v Trenčíne dozvedela.“.

Na žiadosť ústavného súdu sa ešte pred predbežným prerokovaním k sťažnosti vyjadrila predsedníčka krajského súdu v prípise sp. zn. Spr 391/15 z 10. decembra 2015, v ktorom okrem iného uvádza:

„Odvolanie sťažovateľky bolo odmietnuté postupom podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. ako oneskorene podané bez toho, aby sa súd zaoberal vecnou správnosťou odvolaním napadnutého rozhodnutia ako aj samotnými dôvodmi odvolania. Vychádzajúc z údajov na doručenke, odvolací súd mal za to, že napadnutý rozsudok súdu I. stupňa bol sťažovateľke (jej právnomu zástupcovi) doručený dňa 23. 3. 2015, lehota na podanie odvolania začala plynúť dňa 24. 3. 2015 a uplynula dňom 7. 4. 2015. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že pri svojom rozhodovaní vychádzal zo zistenia, že sťažovateľka podala odvolanie poštou s tým, že na obálke bol vyznačený dátum 8. 4. 2015, ktorý (zhodne ako súd prvého stupňa v predkladacej správe) považoval za časový údaj, kedy bol podaný opravný prostriedok proti rozhodnutiu prvostupňového súdu. Pokiaľ sťažovateľka podala odvolanie na poštovú prepravu dňa 8. 4. 2015, nebola dodržaná zákonná lehota na podanie opravného prostriedku a boli splnené procesné predpoklady pre postup podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p.“

Ústavný súd z dokumentácie predloženej sťažovateľkou, ktorej autentickosť bola verifikovaná vyjadrením sekcie informatiky a riadenia projektov Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 27. januára 2016, zistil, že sťažovateľka prostredníctvom právneho zástupcu podala 7. apríla 2015 elektronicky (bez zaručeného elektronického podpisu) podanie adresované okresnému súdu a jeho prílohu tvorilo odvolanie proti rozsudku sp. zn. 9 P 202/2013.

Uznesením č. k. II. ÚS 330/2016-18 zo 14. apríla 2016 ústavný súd prijal sťažnosť sťažovateľky na ďalšie konanie v rozsahu namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu.

Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval predsedníčku krajského súdu, aby prípadne doplnila predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti a zároveň oznámila, či trvá na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčka krajského súdu v prípise sp. zn. Spr 138/2016 z 12. mája 2016 oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania, a svoje predchádzajúce vyjadrenie k sťažnosti nedoplnila.

Následne ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky, aby sa vyjadril, či trvá na konaní ústneho pojednávania, a zároveň mu zaslal vyjadrenie predsedníčky okresného súdu sp. zn. Spr. 391/15 z 10. decembra 2015 a sp. zn. Spr 138/2016 z 12. mája 2016 na vedomie a prípadné zaujatie stanoviska.

Právny zástupca sťažovateľky v podaní doručenom ústavnému súdu 24. augusta 2016 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania, a ďalej v ňom uviedol:

„... Krajský súd sa však nevyjadruje k podstate veci. Teda k tomu, že odvolanie bolo v skutočnosti podané dňa 7. 4. 2015 elektronicky, bez elektronického podpisu, do elektronickej podateľne Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v súlade s postupom, ktorý v tom čase upravoval § 42 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok a že podanie podané na pošte dňa 8. 4. 2015 bolo doplnením elektronického podania písomným (listinným) podaním, taktiež v súlade s vtedy platným a účinným § 42 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Pripomíname, že odvolanie v elektronickej podobe sme dňa 7. 4. 2015 adresovali súdu prvej inštancie na adresu elektronickej podateľne <https://ezaloby.justice.sk>. Táto adresa elektronickej podateľne je uvedená na webovej stránke Národného bezpečnostného úradu v zmysle § 10 ods. 2 písm. p) zákona č. 215/2002 Z. z. o elektronickom podpise a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Dôkazy o tom sme poskytli v samotnej ústavnej sťažnosti (v jej prílohách).

Krajský súd v Trenčíne nijako nevysvetlil, prečo ignoroval elektronické podanie odvolania adresované elektronickej podateľni v súlade s vtedy platným a účinným § 42 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. ako aj v súlade s § 10 ods. 2 písm. p) zákona č. 215/2002 Z.

z. Faktom však je, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané včas, elektronicky dňa 7. 4. 2015 o 19:01:01 a toto elektronické podanie bolo doplnené písomným (listinným) podaním hneď nasledujúci deň, 8. 4. 2015. Napriek tomu sa ním Krajský súd v Trenčíne vecne nezaoberal.“

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky krajského súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

Vychádzajúc z § 51 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zaslal sťažnosť sťažovateľky, uznesenie o jej prijatí na ďalšie konanie a vyjadrenia krajského súdu na vedomie ďalším účastníkom konania vedeného krajským súdom pod sp. zn. 17 CoP 45/2015, t. j. navrhovateľovi [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľ“), a vedľajšiemu účastníkovi Úradu práce sociálnych vecí a rodiny Nové Mesto nad Váhom, a vyzval ich na prípadné zaujatie stanoviska v určenej lehote. Navrhovateľ ani vedľajší účastník na výzvu ústavného súdu v určenej lehote a ani do dňa rozhodovania o sťažnosti nereagovali.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Predmetom konania pred ústavným súdom je rozhodovanie o tom, či napadnutým uznesením krajského súdu o odmietnutí odvolania sťažovateľky proti rozsudku súdu prvého

stupňa z dôvodu jeho oneskoreného podania došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy a v čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou „Zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (I. ÚS 62/97, II. ÚS 145/08). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (napr. I. ÚS 35/98).“.

Ústavný súd považuje za žiaduce pripomenúť svoj právny názor vyslovený vo veci vedenej pod sp. zn. II. ÚS 145/08, podľa ktorého „z ústavného imperatívu... konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon uvedeného v čl. 2 ods. 2 ústavy možno vyvodit' príkaz adresovaný všetkým štátnym orgánom, a teda aj všeobecným súdom, prijať každé podanie uskutočnené spôsobom, ktorý predpokladá a ustanovuje zákon. Ak tak dotknutý štátny orgán (v danom prípade krajský súd, pozn.) neurobí, dopustí sa neprípustného zásahu do základných práv dotknutej fyzickej osoby, ktorým treba priznať ústavnoprávnu ochranu.“. Vychádzajúc z podstaty námietok sťažovateľky, ústavný súd poukazuje aj na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane uvádza, že „... odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi realizáciu tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok dáva (IV. ÚS 401/08, m. m. II. ÚS 102/04)“.

V nadväznosti na uvedené východiská vyplývajúce z doterajšej judikatúry ústavný súd zdôrazňuje, že výklad a používanie § 42 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení účinnom do 30. júna 2016 (ďalej aj „OSP“), t. j. v znení relevantnom pre posudzovanie sťažnosti sťažovateľky, musí v celom rozsahu rešpektovať základné právo účastníkov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Interpretáciou

a používaním tohto ustanovenia nemožno obmedziť základné právo na súdnu ochranu bez zákonného podkladu.

Podľa § 41 ods. 1 OSP účastníci môžu robiť svoje úkony akoukoľvek formou, pokiaľ zákon pre niektoré úkony nepredpisuje určitú formu.

Podľa § 42 ods. 1 OSP podanie možno urobiť písomne, ústne do zápisnice, elektronickými prostriedkami alebo telefaxom. Podanie obsahujúce návrh vo veci samej alebo návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktoré bolo urobené elektronickými prostriedkami, treba doplniť písomne alebo ústne do zápisnice najneskôr do troch dní; podanie, ktoré bolo podpísané zaručeným elektronickým podpisom, doplniť netreba. Podanie urobené telefaxom treba doplniť najneskôr do troch dní predložením jeho originálu. Na podania, ktoré neboli v tejto lehote doplnené, sa neprihliada.

Z dokumentácie predloženej ústavnému súdu sťažovateľkou vyplýva, že preukázateľne podala odvolanie zo 7. apríla 2015 elektronickými prostriedkami bez zaručeného elektronického podpisu v posledný deň lehoty na podanie odvolania (7. apríla 2015, pozn.) a písomne podanie doplnila v nasledujúci deň tak, že ho podala na poštovú prepravu.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia sa okrem iného uvádza:

„Z obsahu spisu odvolací súd zistil, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa bol odporkyni (jej právnomu zástupcovi) doručený dňa 23. 03. 2015. Nasledujúcim dňom 24. 03. 2015 začala odporkyni plynúť zákonná 15-dňová lehota na podanie odvolania. Posledným dňom na včasné podanie odvolania bol deň 07. 04. 2015. Odporkyňa podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu na poštovú prepravu dňa 08. 04. 2015, čo vyplýva z pripojenej obálky, odporkyňa tak podala odvolanie po uplynutí zákonnej lehoty.

Z uvedených dôvodov odvolací súd odvolanie odporkyne postupom podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. a/ O. s. p. odmietol ako oneskorene podané bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou odvolaním napadnutého rozhodnutia, ako aj samotnými dôvodmi odvolania.“

V nadväznosti na uvedené ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka podala vo svojej veci odvolanie proti prvostupňovému rozsudku spôsobom, ktorý bol v súlade s platným a účinným procesným predpisom (Občiansky súdny poriadok), a preto nemožno považovať postup krajského súdu, ktorým na toto podanie bez ďalšieho neprihliadal, za zlučiteľný so základným právom sťažovateľky na súdnu ochranu a s právom na spravodlivé súdne konanie. Intenzita porušenia jej práv odôvodňuje záver o tom, že z ústavnoprávneho hľadiska je takýto zásah neakceptovateľný. Z hľadiska ustálenej judikatúry ústavného súdu ide o postup, ktorým došlo k odňatiu možnosti sťažovateľke konať pred súdom. V tejto súvislosti ústavný súd poznamenáva, že na tomto závere nemôže nič zmeniť dôvod, pre ktorý krajský súd nezohľadnil v napadnutom uznesení skutočnosť, že sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu podala odvolanie elektronickými prostriedkami už 7. apríla 2015.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že napadnutým uznesením krajského súdu bolo porušené základné právo sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

V nadväznosti na vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky ústavný súd podľa citovaného čl. 127 ods. 2 ústavy zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu). Po vrátení veci na ďalšie konanie bude krajský súd v zmysle § 56 ods. 6 zákona o ústavnom súde povinný vec znova prerokovať a rozhodnúť o nej, pričom bude viazaný právnym názorom ústavného súdu vysloveným v tomto náleze.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha.

Sťažovateľka sa domáha priznania primeraného finančného zadost'učinenia v sume 2 000 € z dôvodov citovaných v časti I tohto nálezu.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadost'učinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02).

Významnou súčasťou zadost'učinenia sťažovateľky je už samotné deklarovanie porušenia jej práv, ako aj zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenia veci na ďalšie konanie, v ktorom môže realizovať všetky svoje procesné oprávnenia.

Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že v okolnostiach daného prípadu nie je dôvodné priznať finančné zadost'učinenie, preto v tejto časti ústavný súd návrhu nevyhovel (bod 4 výroku tohto nálezu).

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd v zmysle § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom JUDr. Romanom Juríkom, Jazerná 19, Nové Zámky. Ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o priznaní trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2014, ktorá bola 839 € (za 2 úkony urobené v roku 2015).

Úhradu priznal za dva uplatnené úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti) vykonané v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 3 a § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“).

Sťažovateľke priznal za každý úkon sumu 139,83 € a režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky) za 2 úkony vykonané v roku 2015 po 8,39 €, čo spolu predstavuje sumu 296,44 € (bod 3 výroku tohto nálezu).

Priznanú úhradu trov konania je krajský súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. septembra 2016